NEJLEPŠÍ BLOGER

n@ světě

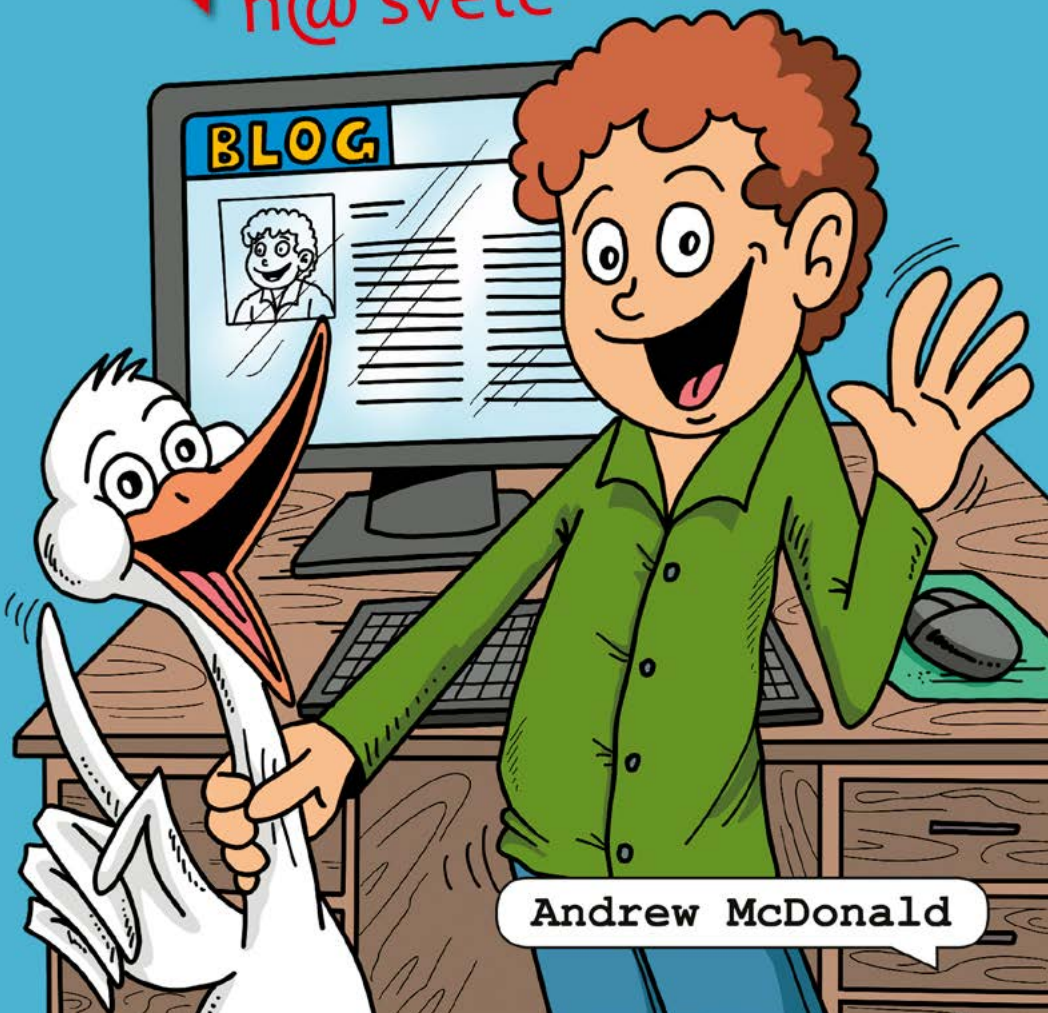

Andrew McDonald

Nejlepší bloger na světě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Andrew McDonald

Nejlepší bloger na světě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

NEJLEPŠÍ BLOGER

n@ světě

Andrew McDonald

Pro Nan

OBSAH

ČÁRKÓDŮV BLOG 7

CORNFLAKY A MALINOVKA 13

ZACHRAŇ SITUACI, SBAL HOLKU, STAŇ SE HRDINOU 21

NEJNOVĚJŠÍ NEJLEPŠÍ KÁMOŠ 35

ROBO NINJA 3000 45

VELKÁ POTRAVINÁŘSKÁ SPOLEČNOST 55

TEORIE PLAKÁTOVÉ ZÁHADY 65

ZAJÍMAVÉ ZJIŠTĚNÍ 77

ROZERVANÍ BLOGOVÁNÍM 89

ŠKOLNÍ PŘEPADOVKA 103

FOTBALOVÝ DEN 111

HLASOVÁNÍ SRPŠ 119

DVA SPRÁVŇÁCI 129

FLUSAČKOVÁ VÁLKA 137

LEPENKOVO VZPLANUTÍ 151

CO S NAČATOU DRUŽBOU? 159

CO S ŽIVOTNÍM MOTTEM? 169

TROCHU ODVAHY 175

ČÁRKÓDŮV BLOG

Blogování je těžká a mokrá práce. Pršelo, seděl jsem venku před domem, prosebně sledoval Čárkóda, našeho domácího mazlíčka, a doufal, že konečně předvede něco velkolepého. Táta má alergii na kočky a máma zase nesnáší psy, tak jsme se jednoduše rozhodli pro kachnu.

Čárkód byl zároveň hlavní hvězdou blogu, který jsem začal psát ve chvíli, kdy jsme ho dostali. Každý den jsem neúnavně vypisoval, co se mu zrovna povedlo. Blog začínal velmi slibně.

ČÁRKÓDŮV BLOG #1

Čárkód se dnes rozhodl plavat všude, kde to bylo jen trochu možné. Postupně jsem ho musel vylovit ze

dřezu, pračky, záchodu, a dokonce i z čokoládového milkshaku, který jsme s tátou zapomněli vypít.
– Charlie Ridge

Komentáře 0

Čárkód mě zpočátku tak fascinoval, že jsem se psaním o něm nemohl nabažit. Zaznamenal jsem každé kváknutí, mrknutí a mávnutí křídly, avšak postupem času nebylo o čem psát, a tak blog ztratil své kouzlo.

ČÁRKÓDŮV BLOG #37

Dnes Čárkód prospal celý den. Navečer si zalezl do postele. **– Charlie Ridge**

Komentáře 0

Jenže jsem čekal bezúspěšně a navrch celý zmoklý. Žádný fantastický trik hodný příspěvku se nekonal.

Ten den mi totiž přišel od pana Legga, mého učitele, e-mail s odkazem na soutěž o Nejlepšího blogera na světě. Netušil jsem, jak na mé blogování přišel, ale i tak jsem byl rád, neboť na vítěze čekala adresa nejlepsiblogernasvete.com, kam by svůj blog mohl umístit.

Moje šance na výhru měla jediný háček: ukázalo se, že Čárkód umí být pěkně nudná kachna.

Bylo mi jasné, že blog musím kvůli soutěži nějak zásadně vylepšit. Googlil jsem si „cool věci pro kachny“, až jsem narazil na stránku jakchytrajetvakachna.com se spoustou kachních IQ testů. Jeden z nich například spočíval v posazení kachny na obrubník a umístění potravy na druhou stranu ulice.

Vytrvale jsem sledoval plechovku s žížalami, které mezitím pomalu začaly vylézat na cestu. Mokli jsme už dobrých deset minut, aniž by se Čárkód pohnul. Stál jako solný sloup a tvářil se, že čeká na instrukce.

Tušil jsem, že mě každou chvílí zavolá táta k večeři, kterou připravoval vždycky on, zatímco máma hrála fotbal se svými

kolegy. Beztak jsem ještě musel do školy dodělat čtenářský deník, protože jsem ho předtím až moc vypiplal. Chtěl jsem doplnit pár hrubek anebo ho alespoň polít, než ho odevzdám, to abych nevypadal příliš chytře. Ze stejného důvodu jsem nikdy nemluvil o svém blogu. Jako šprt bych byl totiž úplně odepsaný. Každý, koho bavilo psaní, blogování nebo vysedávání v knihovně, byl automaticky považován za mazánka, a o to jsem nestál.

Mezitím se mi Čárkód uvelebil u nohou a usnul. Popadl jsem ho a zamířil domů. Byl opravdu tak natvrdlý, nebo jen líný? Já každopádně neměl o čem psát. S Čárkódovým blogem jsem nemohl vyhrát absolutně nic. Odnesl jsem ho na dvorek a šel se znovu podívat na pravidla soutěže. Náhle jsem si uvědomil, že bych mohl vyhrát jedině s jiným blogem. Ve škole by se přitom nikdo nemusel nic dozvědět. A tak jsem začal úplně znovu a ve velkém stylu.

BLOG CHARLIEHO RIDGE

CHARLIE ZDRAVÍ

Neděle 10. srpna

Jmenuji se Charlie Ridge a tohle je můj nový blog a zároveň prohlášení, že vstupuji do soutěže o Nejlepšího blogera na světě. Věřím, že jsem skvělý adept, který má co říct. Zachovejte přízi!

Komentáře 1

Tak já zachovám přízi, Charlie. Doufám, že tvůj blog bude plný roztomilých pletacích chybiček, jak slibuješ. Ha.

Dr Maryloaf, budoucí Nejlepší bloger na světě

Samozřejmě že jsem chtěl napsat z*achovejte přízeň*. Nepotřeboval jsem, aby mi nějaký fouňa komentoval tak hloupý překlep, i když tím se jen potvrdilo, že vyhrát bude pěkně těžké. Vygooglil jsem si, že jde o nějakého veterináře z Montrealu, který se také zjevně touží stát nejlepším blogerem. Na svých stránkách uváděl, že o titul usiluje za psaní o zvířatech, jako třeba o psech, co zvrací až příliš, a vlcích v kómatu. Očividně vůbec nechápal, jak moc je psaní o zvířatech ubohé. Každopádně to byl můj blogující soupeř a já měl v plánu vyhrát!

Zrušil jsem Čárkódův blog.

CORNFLAKY A MALINOVKA

Čárkód mě probudil klováním do obličeje. Zřejmě ještě nedostal nažrat. Přemýšlel jsem, co by asi Dr. Maryloaf vytěžil z kachny, co se vám snaží sníst nos. Vzal jsem ho dolů do kuchyně, kde mezitím táta řádil v plné parádě. Šlo o jeho oblíbený denní rituál.

„Dobré ráno, Charlie. Nachystal jsem ti snídani."

„Uf, neříkej, že to, co vždycky."

„Jojo, misku cornflaků Velké Potravinářské Společnosti."

Táta mým směrem přisunul misku žluté břečky jako obvykle. Pro mě to byl naopak rituál značně neoblíbený.

„Jak dlouho je tam to mléko?"

„Jen pár minut. Připravil jsem ti je hezky a včas."

Podle všeho tátu nikdy netrápilo, že mě krmí břečkou, pokud je už nachystaná ve chvíli, kdy vstoupím do kuchyně.

„Žádné mléko tu nezbylo. Na slunci se úplně vypařilo."

„Neblázni. Slunce v tuhle denní dobu nesvítí tolik, aby vypařilo všechno mléko."

„Sklo nazvětšovalo paprsky."

„Nedopusť, aby nám cereálie rozvrátily rodinu," prosil mě táta zoufalým pohledem, a tak jsem si vločky odnesl ke stolu. Zatímco jsem se je snažil spořádat, vešel do kuchyně můj malý bratr Joshua a posadil se naproti mně.

Nemá rád, když se mu tak říká, protože to prý zní, jako by byl malé dítě. Neustále mi opakuje, že se jmenuje Josh, ale já trvám na tom, že každý má znát své místo.

„Copak si přeješ, Joshuo?" zeptal jsem se ho.

„Jmenuju se Josh."

„Copak si přeješ, Joshuo?"

„Chci ti ukázal svůj oblek."

„Jsi přichystaný do školky, Joshi?" zavolal táta z druhého konce místnosti.

„Jo."

Z nějakého důvodu na sobě měl svůj sváteční černý oblek doplněný motýlkem, takže vypadal jako číšník v lepší restauraci, až na to, že nebyl obutý a ve vlasech měl cornflaky.

„Proč máš na sobě oblek, Joshuo?" pokračoval jsem.

„Mám špinavou uniformu."

„Nezapomněl jsem náhodou vyprat?" zamumlal si táta. „Kvůli mytí oken mi prádlo muselo dočista vypadnout z hlavy."

MŮJ TÁTA V DOMÁCNOSTI

Pondělí 11. května

Můj táta je v domácnosti. Tak tomu říká pan Legg. Ve skutečnosti ale doma moc nebývá. Většinu času nás s Joshuou vodí do školy a školky a také nás vyzvedává u babičky. Anebo nakupuje anebo vaří. Nemá opravdovou práci, ale přesto je zaměstnaný. Na rozdíl od mámy. Chlebodárcem je ona, jak také říká pan Legg. Což je legrační, protože pochybuji, že vůbec ví, kde chleba koupit.

Komentáře 0

„Tak jdeme, kluci," řekl táta, vyhnal Joshuu ze židle a popadl mou aktovku. „Musím nainstalovat nové okenice, až vás vyprovodím, takže pohněme."

„Ale já jsem dneska na školku alergickej," protestoval Joshua, zatímco ho táta táhl za sebou.

Vylil jsem do dřezu zbytek cereálií a následoval je vchodovými dveřmi. Nebýt jeho, mohla to být krásná ranní procházka otce se synem a synem. I když to by vlastně byla jen procházka otce se synem, že?

„Tati, upadnou mi nohy! Tati, vypadnou mi oči! Tati, upadnou mi ruce!" stěžoval si, zatímco se celou dobu táhl za námi.

Táta určitě lituje, že ho naučil mluvit po našem. Kdyby ho místo toho naučil německy, nikdo by mu nerozuměl, i kdyby remcal sebevíc. Možná vyjma Němců.

„Tati, proč nemůžu jít do školy s Charliem?“ kňoural, jak jsme se blížili k branám *Prestižní Schlockské Školy,* jediné školy u nás ve Shlocku. „Na školu alergii nemám. Jen na školku.“

„Protože jsi na školu ještě moc malý a navíc do ní nemůžeš nosit oblek,“ odpověděl mu. Příliš pozdě.

Joshua prosvištěl branou a zmizel. Táta na školní půdu vstupuje nerad, protože podle něj se tam vyskytuje až příliš mnoho matek, a jemu prý bohatě stačí ta naše. Bez něj ale odejít nemohl.

Doběhli jsme k vlajkovému stožáru, u kterého si všichni povídali, zatímco čekali na zvonění, a skupinka matek nás podle očekávání zastavila.

„Hledáte někoho?“ zeptala se máma Cathy Oldbeckové.

„Ano, Charlieho bratra,“ odpověděl.

„Kdo je Charlie?“ vyptávala se dál máma Brenta Lootera.

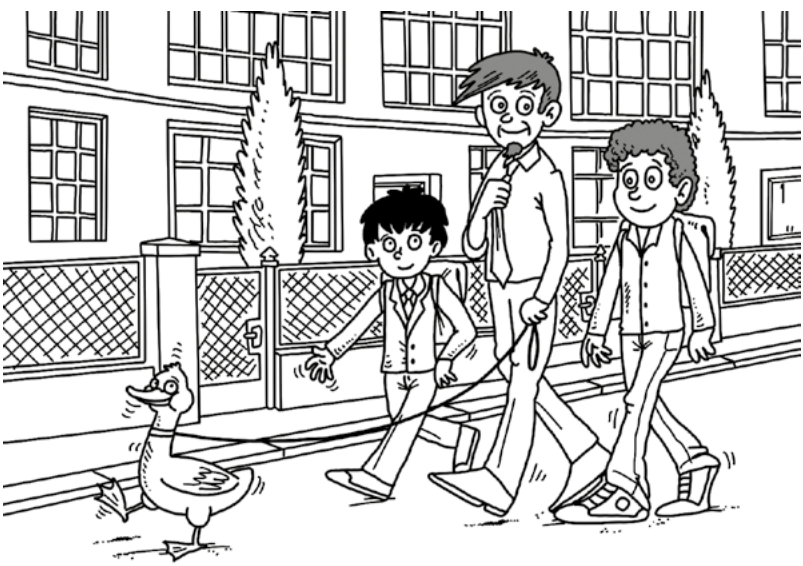

„Ehm…, neviděly jste malého chlapce v obleku?“

„Ano, před vteřinou tu proběhl,“ vzpomněla si paní Oldbecková náhle, ukazujíc na Joshuu. „Je tamhle.“

Rozeběhli jsme se k pítkům, kde si Joshua mezitím dosyta užíval školní vody.

Táta ho popadl a nesl pryč, ale matky jej uprostřed dvorku zastavily podruhé.

„Je tak rozkošný,“ rozplývaly se a štípaly Joshuu do tváří.

Táta zkoprněl. Tyhle matky šly po roztomilých dětech jako žraloci. Tušil jsem, že ho vybavování s nimi vytáčí, ale i tak by mu pár přátel, byť krvelačných, prospělo.

„Jdu najít Attilu Božího,“ nadhodil jsem dříve, než stihl zaprotestovat, a zamířil jsem ke stolu s dřevěnou cedulí „Domácí limonáda na prodej“, na kterém stály naplněné džbány a plastové kelímky. Vedle se tísnila horda prváků. Attila jednou rukou vydával limonády a v druhé svíral peníze.

ATTILA BOŽÍ

Pondělí 11. srpna

Attila je odjakživa můj nejlepší kámoš. Celým jménem Attila Boží, nebo si tak alespoň říká. Ve skutečnosti se jmenuje René Bláznivý, což trochu vysvětluje, proč si říká jinak, ne už však, proč zrovna Attila Boží. Tvrdí, že jde o jeho byznys přezdívku. Je to skutečný byznysmen.

Komentáře 0

I když limonádu prodává často, červená tekutina mě zaskočila.

„Díky, Attilo," volal rozzářený prvák jménem Gregory. Také on svíral na odchodu kelímek s čímsi červeným.

„Charlie!" mával na mě Attila, když mě spatřil.

Procpal jsem se až k němu. Co měl asi za lubem? Pan Legg o něm vždy tvrdil, že je šikovný. Jistě při tom neměl na mysli jeho výsledky při pracovních činnostech.

„Jak se ti daří, bratře?" zeptal se a poplácal mě po zádech.

„Dobře. Co děláš?"

„Vydělávám peníze, bratře. Vydělávám peníze."

Attila vydělává peníze neustále. Tvrdí, že tak to byznysmeni dělají. Limonáda se ve škole prodávat nesměla, Attila toho ale zvládal mnohem víc. Ukázal mi kanystr s malinovkou schovaný pod stolem.

„V malinovce se ukrývá spousta peněz," prohlásil.

Tu u nás přitom přísně zakázali poté, co jí Brent Looter vypil litr a pod vlivem té spousty cukru vylezl na vlajkový stožár, kde tvrdohlavě zůstal až do zvonění. Ovšem Attila dobře věděl, co dělá. Pokaždé. A já mu vždy pomáhal tím, že jsem obcházel dvorek a hlídkoval, zda kolem nekrouží učitelé, dozor nebo ředitel Kriss. S oblibou mě nazýval svým hlídačem.

„Bratře, nechceš si opět zahrát na hlídače, ať mám jistotu, že se neblíží nikdo z učitelů? Nechci být při prodávání limonády a malinovky přistižen."

„Jasná věc, bratře."

Rozhodl jsem se, že mu o blogerské soutěži neřeknu. Sice to byl můj nejlepší a nejdůvěryhodnější kámoš, ale nikdy se nedozvěděl ani to, že záměrně kazím testy a úkoly kvůli horším známkám. Před týdnem jsem nám nenápadně vyměnil testy z matematiky, abych nebyl nejlepší. Zatímco se nad mým výsledkem nikdo nepozastavil, on nečekaně získal 10 bodů z 10. Takhle mi to nanejvýš vyhovovalo. Rozhodl jsem se, že mu to povím později, třeba až soutěž vyhraju, pak už stejně slávě neuniknu.

Znovu mě poplácal po zádech a já vyrazil zajistit areál. Za rohem jsem zahlédl, jak se k nám z dálky blíží Kozačka. Pokud šlo o porušování školního řádu, bylo lepší se jí vyhnout. Vyrazil jsem s hlášením za Attilou. Začali jsme stánek urychleně balit.

„Kámo, já tu Kozačku fakt nesnáším. Tipuju, že dneska už žádný byznys neuděláme," pověděl mi.

Stihli jsme to jen tak tak. Vyšla zpoza rohu a podezíravě sledovala, jak mizíme.

Poté jsme zamířili na hodinu. Vešla do třídy, zrovna když jsme si sedali do lavice. Zírala na Attilu, jako by měla tušení. Ale jak to?

„Dobré ráno všem!" Pan učitel Legg nakráčel do třídy, usmál se na všechny strany a poté se obrátil na Kozačku, která stále civěla naším směrem. „Eleanor Cameronová, dnes není Den telefonních stožárů, tak si na něj, prosím, přestaň hrát a usaď se."

Zrudla a rychle následovala jeho výzvu, neboť za žádnou cenu nechtěla přijít o svou pověst mazánka.

KOZAČKA

Pondělí 11. května

Eleanor Cameronové se přezdívá Kozačka podle vysokých černých kozaček, co nosí každý den. I když je mazánek, má něco do sebe. A protože nikdo netuší, že bych jí klidně mohl konkurovat, můžu směle prohlásit, že mám zálusk na jediného chytrého člověka v naší natvrdlé třídě.

Komentáře 1

Charlie, zdá se, že sis na tomhle páru bot docela ujel. Ty jsi vážně jednička.

Dr. Maryloaf, budoucí Nejlepší bloger na světě

ZACHRAŇ SITUACI, SBAL HOLKU, STAŇ SE HRDINOU

Zatímco jsem následující ráno v kuchyni opět pojídal misku rozmočených cornflaků, Joshua sledoval film s Jamesem Bondem, kterého naplno zaměstnávalo zachraňování situace, balení holek a stávání se hrdinou. Mě však trápilo jediné. Jak na novém blogu neopakovat staré chyby? Pochopil jsem, že klíčem k úspěchu je psaní o skvělých věcech. Potřeboval jsem tedy, aby se kolem mě neustále dělo něco zábavného a zajímavého, jednoduše něco, o čem by se dalo blogovat. Soutěžní porota složená z redaktorů *Nejbáječnějších Schlockských Novin* se přece na zajímavé příběhy zaměřovala především. A já je toužil zaujmout stejně, jako by to dokázal, řekněme, třeba… James Bond.

ZACHRÁNIT SITUACI, SBALIT HOLKU, STÁT SE HRDINOU

Úterý 12. května

Zde přináším několik faktů o vašem pokorném blogerovi. Mám vlnité vlasy, hnědé oči a má oblíbená barva je červená. Mé nové životní motto zní *zachraň situaci, sbal holku, staň se hrdinou.* Poslední dny se ze svého života snažím vytřískat co nejvíc. Nemůžete se stát Nejlepším blogerem, aniž byste mířili vysoko.

Komentáře 1

Myslím, že bys měl raději blogovat o Attilovi nebo Kozačce nebo klidně i o svém tátovi. Jsou mnohem zajímavější než ty!

Dr. Maryloaf, budoucí Nejlepší bloger na světě

Začínal jsem mít pocit, že potřebuji lepší virtuální přátele. Komentáře mého soupeře vrhaly na blog špatné světlo, ale ve škole jsem o svém psaní pochopitelně nikomu říct nemohl. To poslední, co jsem potřeboval, bylo, aby se Kozačka dozvěděla, že jsem stejně chytrý jako ona.

Chtěl jsem totiž, aby mě měla v oblibě. Přesněji řečeno jsem chtěl, aby byla zahrnuta v té části plánu týkajícího se *sbalení* holky. Ještě přesněji řečeno jsem si s ní chtěl dát svou první pusu. Úplně jsem to viděl před očima: sedím za temné noci v parku na lavičce, ona přijíždí na kole, se-

skočí, přisedne si a beze slova mě políbí. Pak opět naskočí a vydá se pryč.

Ano, přesně takhle by se to mělo stát. A pokud ne, spokojil bych se i s letmým políbením po hudebce.

Před školou jsem se na stránkách soutěže o Nejlepšího blogera poohlédl po nějakých nových on-line kamarádech a narazil jsem na blogerku, která si říkala Občanka Sluníčková. Žila uprostřed pouště v chatrči bez elektřiny, jezdila na kole poháněném sluneční energií a její blog se zabýval životním stylem v souladu se životním prostředím. Připomínala členy Greenpeace neustále zachraňující stromy a vyvalené velryby. To mi přišlo obdivuhodné, a tak jsem její blog začal sledovat. Možná že na oplátku začne sledovat i ona mě a třeba mi napíše nějaké hezké komentáře.

• • •

Když vstoupil pan Legg do třídy, podívali jsme se na něj, abychom zjistili, co je za den. Samozřejmě jsme věděli, že je úterý, ale pan učitel Legg každému dni rád přiděloval téma.

PAN UČITEL LEGG

Úterý 12. května

Pan učitel Legg s oblibou přiděluje každému dni téma. Včera byl například den zdvižných vozíků, a tak jsme se o nich naučili vše, co se dalo. Minulý pátek jsme měli

Den bubnů bongo a celé dopoledne jsme se na ně učili hrát. Dnes přišel pan Legg do třídy v jedné z těch obřích čepic, co vypadá jako mýval bez končetin či hlavy, a prohlásil, že máme Sibiřský den.

Komentáře o

„Na Sibiři je po většinu dne tma," prohlásil zpoza své sibiřské čepice.

„Kde je Sibiř?" zpozorněl Attila, který už zřejmě plánoval, že tam jednoho dne rozjede byznys.

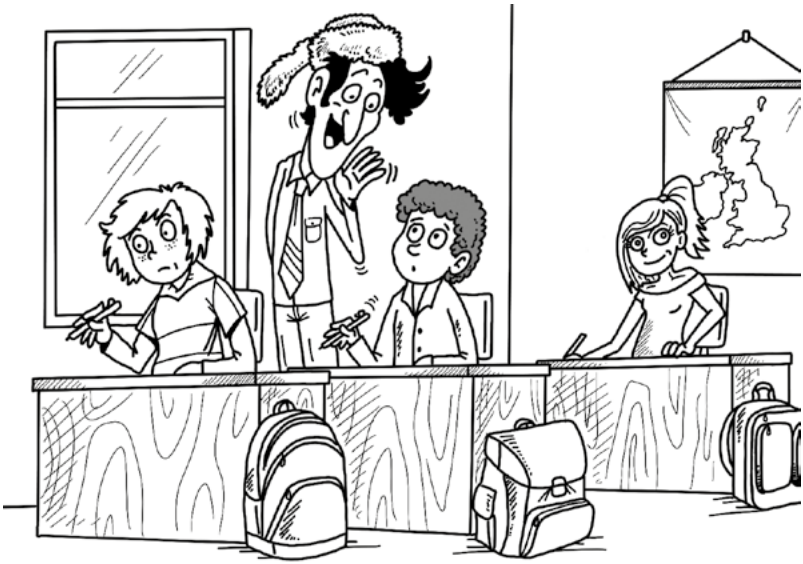

„Sibiř je ta část Ruska, kde ve filmech záporáci staví rakety a sestrojují bomby."

Právě proto ho všichni ve škole zbožňují. Učí nás o samých zvláštních věcech, jako je Sibiř, a navíc se s ním moc nenadřeme.

Zatímco jsme si vytahovali tužky z penálů a papíry, prošel pan Legg kolem mé lavice a zašeptal: „Došel ti můj e-mail, Charlie?"

„Ano, díky, pane učiteli," odpověděl jsem tiše, aby nás nikdo neslyšel. Nechtěl jsem zmiňovat nic konkrétního pro případ, že by nás náhodou zaslechla Kozačka. Mimo to, jak jen mohl pan Legg vědět, že bloguji?

„Říkal jsem si, že by sis na blogu mohl procvičovat psaní," pokračoval. „Měl bys na něm zapracovat, Charlie. Tohle mi přišlo jako poměrně zábavný způsob."

„Ano, pane učiteli."

Kozačka i Attila se oba naštěstí s někým bavili a nezachytili vůbec nic.

Takže mi ten odkaz poslal pan Legg náhodou, aniž by tušil, že už blog píšu. Šlo mu jen o mé zlepšení po pár nevydařených písemkách.

„Takže, kdo mi poví, co je nejslavnějším sibiřským vynálezem?" pronesl, když nakráčel zpět před třídu. Zatímco pokračoval ve vyprávění, já se rozhlížel kolem sebe a hledal inspiraci, ale nic mě netrklo.

Za své místo v prostřední řadě mezi Attilou a Kozačkou jsem byl moc rád, myslím ale, že ani jeden z nich mé nadšení

nesdílel. Dokonce jsem se doslechl, že když jsem byl jednou nemocný, raději na mou židli postavili květináč s velikánskou kapradinou, jen aby se na sebe nemuseli dívat.

Ještě když s námi chodil do školy Owen, který seděl na druhé Attilově straně, bývala naše řada ještě zábavnější. V podstatě by se dalo říct, že byl tím nejzajímavějším člověkem z naší třídy. Jeho rodiče pocházeli z České republiky, a navíc nádherně zpíval, ať už byla hudebka nebo ne. S oblibou zpíval jakousi národní českou písničku o moudrém králi doprovázeném věrným lvem. I pan učitel Legg ho měl velmi rád, a dokonce jednou vyhlásil Owenův den na jeho počest.

Byla s ním skutečně zábava až do poslední chvíle, kdy se musel vrátit, protože buďto v jeho zemi, nebo v jeho rodině vypukla válka. Bylo nám líto, že nás tenhle zpívající týpek opustil, a tak jsme se rozhodli, že si alespoň vyrobíme jeho lepenkovou maketu a umístíme ji na původní místo, aby to vypadalo, že nikdy neodjel. Jenže jsme ve výtvarné dílně nenašli dostatečně velké nůžky, a tak jsme lepenkového Owena nikdy nezrealizovali.

Jeho místo zaujal Lance Green, který do naší školy přestoupil. Moc toho nenamluvil. Ani nenadělal. Měl hnědé vlasy a pokaždé, když promluvil, z něj vypadlo něco jako „Bůh ti žehnej“ nebo „s prominutím?“. A navíc ani nezpíval. Vzpomínajíce na staré dobré časy jsme mu dali přezdívku Lepenka.

Když jsme si řekli o Sibiři všechno možné, zadal nám pan Legg slohové cvičení.

„Právě jsem doopravil vaše testy z minulého týdne a musím říct, že výsledky této třídy zdaleka neodpovídají jejímu potenciálu. A tak si dnes napíšeme slohové cvičení. Rozdělíte se do dvojic a v nich napíšete jeden o druhém životopis."

Skvělá zpráva! Napíšu ho své dvojici co nejlépe a pak jej umístím na blog. Ale kdyby se mi povedl až moc, musel bych ho zlikvidovat, než by se dostal k panu Leggovi. Ten nás mezitím rozdělil do dvojic. Na mě vyšel Lepenka.

Jak jsem měl sakra o Lepenkovi napsat COKOLIV zajímavého? I tak jsem si k němu přisunul židli a snažil se působit přátelsky.

„Jak se máš, Lanci?"

„Velmi dobře, Charlie, děkuji za optání."

„Pověz mi na sebe něco, co ještě nevím." Nevěděl jsem o něm nic jiného než to, že je nudný, ale nepolevoval jsem ve svém milém výrazu.

„Mám rád školu."

„Pro začátek dobrý. A co děláš po škole?"

„S prominutím?"

Už teď mi lezl na nervy: „Ptal jsem se, co děláš po škole?"

„Hmm, no dobrá, někdy, prostě, já jednoduše… dobře, tak nevím," odpověděl. „Nerad bych tě zatěžoval detaily toho, co dělám po škole, neboť si nemyslím, že bych dělal něco, co by stálo za řeč, a tak jsem raději prohlásil, že po škole nedělám nic. Je taková odpověď v pořádku?"

„Ani ne," nesouhlasil jsem. „Přeci musíš něco dělat?"

„Omlouvám se, Charlie, ale nedělám vůbec nic."

„Takže jen tak sedíš do chvíle, kdy je zase škola?“

„Někdy píšu úkoly.“

„Super, díky moc, Lanci.“

„Bůh ti žehnej.“

„Ano, opravdu, takhle mi to stačí,“ sdělil jsem mu.

Nestačilo, ale už jsem s ním nechtěl ztrácet čas. Pověděl jsem mu o sobě pár zajímavostí a pustil se do psaní. Také jsem potají nahlédl do jeho sešitu z matematiky, abych zjistil, jak si vede.

Když jsme dopsali, prohlásil pan Legg, že bychom své práce měli přečíst před třídou.

„Kdo se hlásí jako první?“

Kozačce vystřelila ruka.

„Někdo další?“

„Pane učiteli, můžu pořídit pár fotek do svého alba?“ zeptala se.

Považuje se za skvělou fotografku, ale já některé její fotky viděl a musím říct, že má rozhodně co zlepšovat. Její vášeň pro fotografování se mimo jiné projevuje neustálým dotazováním pana Legga, zda může „zachytit momenty“ ve třídě, a on pokaždé svolí.

Všechny kolem to jen otravuje, ale já osobně myslím, že na hezkých holkách schovaných za hledáčkem je cosi tajuplného.

„Samozřejmě že můžeš, Eleanor.“

Popadla foťák a popošla do rohu třídy.

„Co kdyby začali Charlie a Lance?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy.